

Eduard II van Engeland: 25 april 1284 – Berkeley Castle (Gloucestershire) 21 september 1327

Eduard II van Carnarvon was koning van Engeland van 1307 tot 1327. Hij was de vierde zoon van Eduard I en Eleonora van Castilië. Hij werd troonopvolger ten gevolge van het overlijden van zijn oudere broers.

1e opvolger voor de Engelse troon

Periode: 1284-1307

Voorganger: Alfons van Chester

Opvolger: Thomas van Brotherton

Graaf van Ponthieu

Periode: 1290-1325

Voorganger: Eleonora

Opvolger: Eduard III

Prins van Wales

Periode: 1301-1307

Opvolger: Eduard van Woodstock

Koning van Engeland

Periode: 1307-1327

Voorganger: Eduard I

Opvolger: Eduard III

Eduard zou huwen met Filippina van Vlaanderen, de dochter van Gwijde van Dampierre, de graaf van Vlaanderen die steun zocht bij de Engelsen tegen zijn leenheer, de Franse koning Filips IV. Dat kwamen Gwijde en Eduards vader in 1294 te Lier overeen. De Franse koning verhinderde dit huwelijk door Gwijde en zijn dochter naar Frankrijk uit te nodigen en ze dan beiden gevangen te zetten. Gwijde werd na bemiddeling van onder meer paus Bonifatius VIII vrijgelaten in 1295, terwijl zijn dochter Filippina in het Louvre opgesloten bleef en er overleed in 1306.

fantasieportret van Gwijde en Fillipa van Vlaanderen in gevangenschap 1294-95.
In 1308 trouwde Eduard met Isabella, de dochter van de Franse koning Filips IV.

Isabella koningin van Engeland bij haar inhuldiging in Frankrijk (1308)

Het huwelijk zou geen succes worden. Eduard verwaarloosde zijn vrouw en er gingen geruchten dat hij homoseksueel zou zijn, aangezien hij het gezelschap van mannen prefereerde, waaronder de Franse edelman Piers Gaveston, Roger d'Amory en Hugh le Despenser. Niettemin kwamen uit het huwelijk met Isabella vier kinderen voort: twee zoons en twee dochters:

- Eduard

- Jan
- Eleonora
- Johanna, die de vrouw zou worden van David II van Schotland.

Eduard was geen sterk bestuurder en had een voorliefde voor vermaak. De strijd met de Schotten die zijn vader had ingezet, liet hij versloffen. Door zijn kennelijke gebrek aan zelfvertrouwen liet hij het bestuur liever aan anderen over. Al tijdens het koningschap van zijn vader stond hij onder invloed van Gaveston, die -onder druk van de adel- door de koning werd verbannen.

Na de dood van Eduard I haalde hij zijn vriend Gaveston echter terug en maakte hem graaf van Cornwall. Gaveston trad ook op als regent als Eduard in het buitenland was. De baronnen protesteerden hiertegen en het lukte hen uiteindelijk Piers Gaveston opnieuw te verdrijven en in 1312 werd hij vermoord.

Eduard werd vervolgens gedwongen toezicht op het bestuur toe te staan via een regeringsraad van 21 baronnen, de "Lords Ordainers". Tijdens het geruzie met de baronnen wist Robert I van Schotland (the Bruce) Schotland grotendeels te heroveren.

Robert I van Schotland

Dit ging ook Eduard te ver. In juni 1314 trok hij met een groot leger naar het noorden, maar werd verpletterend verslagen in de slag om Bannockburn, waarna Robert wraak nam op de daden van Eduard en zijn vader door het noorden van Engeland te verwoesten.

Slag bij Bannockburn: Robert spreekt zijn troepen toe

Daarna liet Eduard het bestuur opnieuw over aan zijn gunsteling Hugh Despenser. Ook dit was reden voor de baronnen om in opstand te komen. Ook Despenser en zijn familie werden verbannen. In 1322 haalde hij de familie echter terug uit ballingschap en ging de strijd aan met de baronnen. De jaren daarop werd Engeland in feite geregeerd door de Despensers.

In 1325 kwam ook de koningin in actie. Na een kort verblijf in Frankrijk wilde zij niet terugkeren als haar man de Despensers aan de macht zou laten. Samen met haar zoon en een van de verbannen baronnen, Roger Mortimer, keerde zij terug, vastbesloten de Despensers te verdrijven. Eduards volgelingen verlieten hem en hij vluchtte naar het westen. Zijn vrouw volgde hem en liet Hugh le Despenser en diens zoon ter dood brengen. In november werd Eduard gevangengenomen. In januari 1327 werd hij op beschuldiging van incompetentie en allerlei wangedrag gedwongen af te treden ten gunste van zijn 14-jarige zoon Eduard III, waarbij de feitelijke macht werd uitgeoefend door zijn vrouw Isabella en haar geliefde Roger Mortimer. Eduard II werd vermoord in september van hetzelfde jaar in Berkeley Castle. Hij werd anaal gespietst met een gloeiende pook, in een kennelijke poging hem als homoseksueel te kijk te zetten. Mortimer en Isabella hebben weinig plezier beleefd aan hun machtsgreep; toen Eduard III in 1330 meerderjarig werd, liet hij Mortimer als verrader terechtstellen; zijn moeder rangeerde hij op een nette manier uit; zij overleed in Hertford in 1358

Graftombe van Eduard II